

5282
SCHURE, E.

IN DE PRIESTERES VAN ISIS

TIENDE HOOFDSTUK

IN DE TEMPEL

Marcus Helvidius behoorde tot die zeldzame soort van menschen, die aan de vereering der hoogste waarheden een krachtige behoefte aan de daad paren en zich eerst dan in hun gedachte verlustigen, wanneer zij om hen heen schittert door gelijkbesnaarden voor een gemeenschappelijk doel saam te brengen. Zijn geboorteplaats en natuurlijke neigingen trokken hem tot de oude school van Pythagoras, de eerbiedwaardige voorzaat van de edelste Grieksche wijsbegeerte en die niettemin door de geheele Oudheid met een soort van miskennen, gemengd met vrees en verachting, behandeld werd. Te Crotona geboren, waar de Meester zes honderd jaar vroeger zijn onderricht had gegeven, behoorde Helvidius tot de weinige Pythagoreeërs, die de volledige overlevering van de Meester bewaard hadden. In de politiek was hij voorstander van de Aristocratische regeering, welke de macht aan een keur uit de edelsten wil toevertrouwen. Deze moest, volgens hem, gevormd worden uit de bloem van waarachtig ingewijden. Deze uitgelezen schaar moest uitblinken door verstand en karakter en zodoende in staat zijn het volk te leeren en op te voeden. De rangorde der zielen, onafscheidelijk behoorend bij de menschheid en de inrichting van het heelal, moest worden toegepast in de staat, en de menschen ingedeeld en aangesteld volgens hun plaats in de geestelijke ontwikkeling, waarin allen

geroepen zijn vorderingen te maken, doch zelden om meer dan één trap in een enkel leven te stijgen. De instelling der inwijding moest de school der regeerders worden, de politieke inrichting der steden zich vormen naar het beeld van het wijsgeerig ideaal en van de religieuze waarheid; ideaal en waarheid moesten bewaard worden als in een onschendbaar heiligdom, door een uitgelezen schaar en aan de gewone menigte verkondigd worden, in de mate alleen, waarin zij die onder de sluier van de kunst en het symbool begrijpen kan.

Deze leer van de volkomen Aristocratie, die zoowel de vijand van de dwingelandij als van de demagogie was, heeft door alle tijden heen de haat van de dwingelanden en afgunstige demagogen verwekt. Pythagoras, die te Crotona deze soort van regeering had ingesteld, moest vluchten en kwam te Metapontum bij een brand om het leven, tijdens een volksopstand, verwekt door de demagoog Cylon, die hij eens de inwijding weigerde. Daarom werden de Pythagoreeërs, die de slachting overleefden en elders heen-trokken, door de democratische Grieken slecht ontvangen, terwijl de weinige voortzetters der School bij de Romeinsche keizers verdacht bleven.

Helvidius was toen een man van dertig jaar, open, edelmoedig, bovenmatig vertrouwend op de kracht der gedachten en anderen gemakkelijk met zijn eigen goedheid te hulp komend. Het vuur van een reine geestdrift en zuiver geweten straalde uit zijn oogen.

Een blauwe band, die zijn haar terughield, sierde zijn voorhoofd en zijn edel gelaat werd passend omlijst door bruine lokken. De ontgoochelingen konden zijn vertrouwen in de eindoverwinning van het Goede niet verzwakken. Hij bezat geen enkele persoonlijke eerezucht en zijn eenig geluk was de waarheid te zoeken; hij lachte dan ook om de trouweloosheden van zijn mededingers en verachtte de beleedigingen van de groote hoop.

Julia Helconia, zijn vrouw geworden en die nu niet anders meer dan Helvidia, naar haar man, genoemd wilde worden, ontwikkelde aan zijn zijde haar liefhebende en sterke natuur. Reeds vóór het huwelijk had zij, met zijn woord en zijn liefde, ook de gedachte van haar man ontvangen, zooals een doorschijnende albasten vaas een kostbare wijn opneemt en daaraan de gratie van haar vormen geeft, terwijl zij zich met zijn gulden purper kleurt.

Voor zijn huwelijk had Helvidius reizen naar Griekenland, Egypte en het Oosten gemaakt, daarna had hij zich te Pompei gevestigd. Deze stad van rust, kunst en genoegens, rozenkorf in de schaduw van een vulkaan, bloeiend aan de oever van de bekoorlijke golf, trok de dichters, redenaars en wijsgeeren sterk aan. Allen bleven onder haar bekoring. De prachtige omgeving, met de weke en grootsche lijnen, noodde tot diepe overwegingen, stoute scheppende gedachten. Helvidius hoopte er een middelpunt voor de Pythagoreesche ideeën te stichten en deze dan langzamerhand in te voeren in de stedelijke maatschappij om ze dan te verbreiden in de nog half-Grieksche steden van de golf van Tarente, en vervolgens, door zijn betrekkingen met Alexander, d.w.z. senator, die in het stadsbestuur deel heeft, had hij Memnon uit Egypte laten komen om de verbasterde eerediensten van Isis weder tot zijn vroegere hoogte terug te brengen, zooals eertijds de ware leerlingen van Hermes deze cultus wisten op te voeren. Zoodra hij door zijn vrouw van Alcyone's liefde voor Ombricius hoorde, toonde hij zich ingenomen met een huwelijk tusschen hen, want hij hoopte in de tribuun een invloedrijk ingevinde van de leer en een verdediger bij Vespasianus en Titus te vinden. Helvidius gebruikte dus al zijn invloed om Memnon zijn overtuiging te laten deelen. Zijn betoogen bewogen Memnon eindelijk Ombricius als leerling aan te nemen en hem tot het

noviciaat toe te laten. Het onderrecht zou door de hiërophant gegeven worden ten huize van Helvidius en Helvidia, in tegenwoordigheid van het uitverkoren paar. Aan het woord van de priester van Isis, die de leer van Hermes en Phytagoras uiteenzette, werden somtijds dans- en dichtkunst toegevoegd; want de heilige Kunst alleen kan aan de goddelijke waarheden een lichaam verleen en het abstracte woord in een levend woord veranderen.

Jonge mannen en meisjes, uit de groep gekozen, voerden volgens Pythagoreesche ritus de Hymnen der Goden op. Eindelijk, om de hoogtepunten en diepste geheimen van de leer te verklaren, daar die deelen aan alle verklanking ontsnappen en alleen door de religieuse of dichtertlijke vervoering kunnen worden vertolkt, zou Alcyone als slot, volgens Dorische wijze, de schoonste Orfische lofzangen voordragen; hymnen, die in de geheime overlevering bewaard waren en de hemelsche reizen van Psyché bezingen. Men zou dan zien of men uit het hart van de tribuun de reine geestdrift kon doen opstijgen, die bijna altijd als een kristaldruppel in het diepst van de menschelijke ziel verborgen ligt. Voorloopig zou men van Ombricius een eed van stilzwijgendheid vergen omtrent alles wat hij zien en hooren zou. Als hij goed zijn proeftijd doorgemaakt had, zou hij plechtig in de orde worden opgenomen, waarbij dan de eed aan Isis gedaan wordt, waarmee men gehoorzaamheid aan de meesters en volkomen toewijding aan de waarheid zweert. Daarna zou men gemeenschappelijk een reis naar Griekenland en Egypte maken op een schip, dat Helvidius toebehoorde. Pythagoreeërs, die naar de oevers van de Rhône, in de Romeinsche provincie, niet ver van Massilia, waren uitgeweken, hadden hem deze prachtige galeien geschenke gegeven, in de hoop dat hij hen daarmee zou bezoeken en misschen zich bij hen vestigen. De decurio van Pompeij liet het vaartuig op dat oogeblik in de haven van Stabia

schilderen en opsieren. Op deze galei zouden Helvidius en Helvidia, Ombricius en Alcyone onder leiding van Memnon naar Athene gaan om de feesten van Eleusis bij te wonen. Men zou daar het huwelijk van Ombricius en Alcyone vieren, en teruggekeerd, gezamenlijk het aangevangen werk in Italië voortzetten.

Met de dood in de ziel onderwierp Memnon zich aan de uitspraak van het lot. Hij moest, peinsde hij, er zijn kennis en geluk door verliezen. Maar hij herinnerde zich het woord van Sabaccas in de woestijn bij de pyramiden: „Gij zult de opperste waarheid slechts in de grootste smart vinden”. Hij trachtte dus niet meer aan zichzelf te denken, maar alleen aan zijn plicht van Ombricius een volkomen ingewijde en van Alcyone een gelukkige echtgenoot te maken, misschien niet zonder een geheime hoop dat hij niet zou slagen. Doch hij verwierp deze laffe gedachte en wilde voortaan niets anders zijn dan — de meester, — dat wil zeggen een mensch zonder aardsch verlangen, meer dan een mensch een levend woord van de EEUWIGE.

* * *

De lessen begonnen in het Lararium (het vertrek der huisgoden) van het huis van Helvidius. Het huiselijk heiligdom had als eenige versiering een klein altaar, dat altijd met bloemen voorzien was en twee marmeren Muzen, Melpomené en Polyhymnia.

Een twaalfstal vrouwen en jonge meisjes stond met Helvidia in een halve cirkel op de kooromgang. Memnon sprak staande voor het altaar. Tegenover hem, onder de zuilengang, zaten Helvidius, Calvus de Stoïcijn, Ombricius Rufus en eenige jonge mannen. Allen volgden met groote aandacht de dagelijksche lessen van de meester.

Alcyone verscheen nooit bij deze eerste samenkomsten. Sedert twee maanden had Ombricius haar niet meer gezien. Hoewel

deze proeftijd hem hard leek, onderwierp hij zich zonder weerstreven er aan. Hij had vertrouwen in de belofte van de profetes, zijn eigenliefde was voldaan; eindelijk, dank zij de onderrichtingen van Memnon, bekwam zijn geest de vlucht van zijn jeugd weer. Maar in plaats van te strompelen en te vallen in de enge en naakte gangen van het stoïcisme, kon hij rondwandelen in de grootsche lanen en onbegrensde verschietsen, die voor hem opengingen. Na een schets te hebben gegeven van de Kennis der Getallen in hun voornaamste grondtrekken, deze sleutel van de Hermetische leer, waarvan men alleen de belangrijkheid begrijpt door haar veelvuldige toepassingen in alle wetenschappen en in de uiteindelijke samenvatting van het Heelal, ging Memnon spoedig over tot de geschiedenis der menschenrassen, waarin de voortdurende nederdaling en zichtbare belichaming van de Geest in de stof tot uitdrukking komt. Hij sprak van verzonken vastelanden, waarvan de gewone overlevering elke herinnering heeft verloren. Hij verhaalde van het leven der eerste menschenrassen, die meer dieren geleken dan menschen, rassen waarvan de Egyptische priesters het beeld en de figuren bewaard hebben in de hiërogllyphen, gegrift op de muren van hun onderaardsche gewelven en tempels. Hij schetste de Lemuriërs, holbewoners, die eens een noordelijk vasteland bewoonden en waaraan Aeschylus schijnt te denken, als hij tot Prometheus laat zeggen: „Die ziende eens, toch met hun oogen niet zagen . . . en hoorend, nochtans niet begrepen. Als spoken, droomgestalten gelijk, leefden zij sedert tallen van eeuwen, verwarrend dooreen alle dingen”. Hij verhaalde de geschiedenis van het onmetelijke vasteland Atlantis, dat eens in de groote Oceaan bestond, ver voorbij de zuilen van Hercules. Plato, die ingewijd was bij de Egyptische priesters, spreekt er van in zijn *Critias* en zijn *Timaeus*. Na een reeks van aardrampen verdween het laatste eiland, door Plato Poseidonis

schilderen en opsieren. Op deze galei zouden Helvidius en Helvidia, Ombricius en Alcyone onder leiding van Memnon naar Athene gaan om de feesten van Eleusis bij te wonen. Men zou daar het huwelijk van Ombricius en Alcyone vieren, en teruggekeerd, gezamenlijk het aangevangen werk in Italië voortzetten.

Met de dood in de ziel onderwierp Memnon zich aan de uitspraak van het lot. Hij moest, peinsde hij, er zijn kennis en geluk door verliezen. Maar hij herinnerde zich het woord van Sabaccas in de woestijn bij de pyramiden: „Gij zult de opperste waarheid slechts in de grootste smart vinden”. Hij trachtte dus niet meer aan zichzelf te denken, maar alleen aan zijn plicht van Ombricius een volkomen ingewijde en van Alcyone een gelukkige echtgenoot te maken, misschien niet zonder een geheime hoop dat hij niet zou slagen. Doch hij verwierp deze laffe gedachte en wilde voortaan niets anders zijn dan — de meester, — dat wil zeggen een mensch zonder aardsch verlangen, meer dan een mensch . . . een levend woord van de EEUWIGE.

* * *

De lessen begonnen in het Lararium (het vertrek der huisgoden) van het huis van Helvidius. Het huiselijk heiligdom had als eenige versiering een klein altaar, dat altijd met bloemen voorzien was en twee marmeren Muzen, Melpomené en Polyhymnia.

Een twaalfstal vrouwen en jonge meisjes stond met Helvidia in een halve cirkel op de kooromgang. Memnon sprak staande voor het altaar. Tegenover hem, onder de zuilengang, zaten Helvidius, Calvus de Stoïcijn, Ombricius Rufus en eenige jonge mannen. Allen volgden met groote aandacht de dagelijksche lessen van de meester.

Alcyone verscheen nooit bij deze eerste samenkomsten. Sedert twee maanden had Ombricius haar niet meer gezien. Hoewel

deze proeftijd hem hard leek, onderwierp hij zich zonder weerstreven er aan. Hij had vertrouwen in de belofte van de profetes, zijn eigenliefde was voldaan; eindelijk, dank zij de onderrichtingen van Memnon, bewam zijn geest de vlucht van zijn jeugd weer. Maar in plaats van te strompelen en te vallen in de enge en naakte gangen van het stoïcisme, kon hij rondwandelen in de grootsche lanen en onbegrensde verschietsen, die voor hem opengingen. Na een schets te hebben gegeven van de Kennis der Getallen in hun voornaamste grondtrekken, deze sleutel van de Hermetische leer, waarvan men alleen de belangrijkheid begrijpt door haar veelvuldige toepassingen in alle wetenschappen en in de uiteindelijke samenvatting van het Heelal, ging Memnon spoedig over tot de geschiedenis der menschenrassen, waarin de voortdurende nederdaling en zichtbare belichaming van de Geest in de stof tot uitdrukking komt. Hij sprak van verzonken vastelanden, waarvan de gewone overlevering elke herinnering heeft verloren. Hij verhaalde van het leven der eerste menschenrassen, die meer dieren geleken dan menschen, rassen waarvan de Egyptische priesters het beeld en de figuren bewaard hebben in de hiërogllyphen, gegrift op de muren van hun onderaardsche gewelven en tempels. Hij schetste de Lemuriërs, holbewoners, die eens een noordelijk vasteland bewoonden en waaraan Aeschylus schijnt te denken, als hij tot Prometheus laat zeggen: „Die ziende eens, toch met hun oogen niet zagen . . . en hoorend, nochtans niet begrepen. Als spoken, droomgestalten gelijk, leefden zij sedert tallen van eeuwen, verwarrend dooreen alle dingen”. Hij verhaalde de geschiedenis van het onmetelijke vasteland Atlantis, dat eens in de groote Oceaan bestond, ver voorbij de zuilen van Hercules. Plato, die ingewijd was bij de Egyptische priesters, spreekt er van in zijn *Critias* en zijn *Timaeus*. Na een reeks van aardrampen verdween het laatste eiland, door Plato Poseidonis

genoemd, negen duizend jaar voor de stichting van Rome. Dit geweldige vasteland, thans geheel verdwenen, was in zijn tijd het tooneel van een wonderlijke beschaving, die duizenden en duizendtallen van jaren duurde en waarvan zijn reusachtige tempels en steden met gouden poorten getuigden. Een reeks eilanden, sindsdien door opeenvolgende watervloeden verzwolgen, verbonden Atlantis met Europa en Afrika en maakten de volksverhuizingen mogelijk. De wetenschappen en kunsten, de tooverkunst en de zonnediens werden bij de Atlantiërs geboren. Uit hen ontstonden de uitverkoren volken, die Europa, Afrika en Azië gingen bevolken. Maar de heilige kennis in haar volle strengheid ontstond eerst in Egypte door Hermes, de erfdrager van de Atlantische overlevering, en door de ingewijden, die in zijn naam regeerden. De kennis der Getallen en der Sterren, van het schrift en der voorspelling, de godsdienst, die de verborgen krachten en kosmische machten in sprekende zinnebeelden overbrengt, en de kunst om de menschen te leiden, welke voortkomt uit de kennis der ziel, bereikten in Egypte hun hoogtepunt.

„Aldus”, besloot Memnon, „in de verpletterende uitgestrektheid der menschenlijke geschiedboeken, van eeuw tot eeuw, van duizenden tot duizendtallen van jaren, door alle rassen en aardveranderingen heen, is de heilige overlevering de leidende draad, de keten die niet breekt, de fakkel die dikwijls dooft maar nimmer uitgaat. Als de blinde massa langzaam vooruit schrijdt, is dit slechts te danken aan de profeten, de gezanten van de Eeuwige, die op aarde in het vleesch neerdalen. Om hen heen vormt zich een keurbende, die de massa meetrekt. Dank zij de Ingewijden die elkaar de fakkel des levens overdragen, sterft het heilige vuur nooit, gaat niets essentiëls verloren en de schat van hen, die weten, neemt steeds toe. Aan elke profeet zijn boodschap, aan elk ras zijn werk”.

„Met het Dorische ras, waarvan Orpheus de profeet was”, vervolgde de hiërophant, „begint het tijdperk waarin wij leven. De goddelijke Orpheus, voortgekomen uit de heiligdommen van Egypte, wilde voor de Hellenen de goddelijke kennis overbrengen in het leven en in de schoonheid, in de steden en in de tempels, in het marmer en in het vleesch. Zoo is de herinneringwekkende macht van zijn betooverende lier. Voor hem kende de wereld slechts de Priester en de Koning. In het donkere woud der menschen wierp Orpheus als fakkellichten de Held en de Dichter, de Geliefde en de Profetes, levende tootsen van Prometheus. Wij, de leerlingen van Hermes, Orpheus en Pythagoras, bewegen deze tootsen in de wereld; wij haken er naar nog schoonere te ontsteken . . . Maar wij moeten aan de goddelijke kennis gelooven om de goddelijke strijd te strijden!”

Deze koene beschouwingen sleepten Ombricius mee. Zij deden ongekende bronnen in de harde rots van zijn hart ontspringen.

Misschien zou hij niet het oor aan die onbekende klanken geleend hebben, wanneer hun machtige harmonie niet zijn trots had gestreeld. Hij zag zichzelf reeds ingewijde, profeet, magiër, machtiger dan alle keizers. Hij verschrikte de menigte met zijn overmacht, zijn wil maakte en onttroonde de Césars. — Maar de gedachten van Ombricius namen een andere loop, zijn houding veranderde geheel en al toen Memnon het tweede gedeelte der geheime leer aanving. De mensch en het menschenlijk geslacht hebben niet alleen een aardsche geschiedenis, zij hebben ook een kosmische geschiedenis voor en na dit leven. Hoe is de menschenlijke ziel uit de godheid ontsproten? Door welke reeks van nederdalingen en wederopstijgingen is zij tot haar huidige toestand gekomen? Wat is haar kosmische reis na elke daad? Door welke onvermijdelijke wet is zij gedwongen na elk verblijf bij de beschermgeesten en scheppende goden weder een stoffelijk lichaam

aan te nemen? Welke zijn de voorwaarden van haar eindelijke bevrijding, van haar terugkeer met vol bewustzijn en macht in haar goddelijk vaderland? Over deze schrikkelijke en verheven zwerftocht van de menselijke, lijdende Psyche naar een goddelijke Psyche, gaf Memnon slechts korte overzichten, die gedeeltelijke inzichten openden, terwijl hij alleen zorgde dat de draad, die deze verschillende bestaansvormen verbindt en de samenwerkende wet, die ze beheerscht, niet verward werd. Hij voegde er tevens bij dat Ombricius over dit onderwerp veel breder licht te Eleusis zou ontrangen, en dat om bij benadering een voorstelling te krijgen van het „aan deze zijde” en het „hiernaals” van het aardse leven, hij langzamerhand leeren moest in zijn eigen wezen door te dringen. Dit bleef aan de laatste graden der inwijding voorbehouden.

Bij de eerste stappen van de meester in *De hemelsche geschiedenis van Psyche* ondervond Ombricius een gevoel van onrust en duizeligheid. Deze leer der veelvoudige en in rangen verdeelde onsterfelijkheid mocht misschien uit het arkanum van het bewustzijn en uit het goddelijk middelpunt van het heelaal komen, maar zij wekte toch een geheime afkeer bij de tribuun op. Terwijl hij naar Memnon luisterde, had hij de gewaarwording van een bewoner van de vaste bodem, die tegen zijn wil door vermetele matrozen wordt meegesleurd in de wilde golven van een overlooze zee. Wilde het innerlijk oog niet in hem opengaan, of weerhield de onwillekeurige vrees voor het onbekende zulks? Wel dra verkeerde zijn onbehaaglijkheid in opstandigheid. De bekrompenheid van zijn geest, de kleinmoedigheid van zijn ziel zetten de helm van hoogmoed op, om zich te vermannen en op te pronken voor zijn verduisterd bewustzijn. Zijn verstandelijkheid weigerde de stoute hypothesen te aanvaarden, die men hem voorhield als bovenzinnelijke waarheden en waarvan men

hem geen enkel tastbaar bewijs leverde. Zijn trots kwam in verzet tegen de gedachte dat hij onder andere vormen bestaan had en nog menigmaal van lichaam en bewustzijn moest wisselen. Wat was die leer, die U aan de vaste grond van het zintuiglijke ontrukte om U in een afgrond van onzekerheden te storten? Met welk recht durfde die ingebeelde priester de ziel van de tribuun uit zijn gezond lichaam trekken, om haar in de ruimte te slingeren? Was deze verzonnen hemel van evenveel waarde als de tastbare vreugden dezer wereld? Liever, zeide hij, één enkel leven genieten met alle energie der hartstochten en aan het eind ervan het Niet vinden, dan als een ijdele schim door een onbekende macht gejaagd te worden door zooveel bestaansvormen heen!

De aanwezigheid van Alcyone, die eindelijk in de halve cirkel verscheen, verhoogde slechts deze verbittering. Zij verliet de kring van vrouwen en meisjes niet, die haar met een muur van liefde en eerbied omringden. Als gevangene van haar soet, leek zij hem bijna vreemd. De tribuun en de profetes konden slechts heimelijke blikken wisselen. Dikwijls richtte zij haar vochtige en glanzende oogen op hem. Soms tijds ook werden zij door koelheid overtoogen en de ziel van Alcyone dwaalde ver weg. Het geheimenis dezer ziel, waarin hij niet kon doordringen, verontrustte hem nog meer dan het geheim der dingen. De houding van Alcyone tijdens de laatste onderrichtingen van Memnon, maakte de afgrond, die hen scheide, nog grooter. Terwijl Ombricius meer en meer zich verzette tegen de ideeën van de hoogepriester, steeg de profetes met diep genot tot deze ongenakbare verhevenheden. Zij zweefde er heen als een vogel door de wind gedragen. Als inleiding en besluit van de woorden van de meester zongen de koren der jonge mannen en meisjes bij het spelen van theorb en lier. Het waren heel oude zangen, aanroepingen van de goden uit de tijden van Orpheus afkomstig. Terwijl deze vertrouwende zielen

„Ken je niet de gewoonte van de Pythagoreesche school?” vroeg Helvidia. „Wanneer een leerling ontrouw is geworden aan de leer en zich tegen zijn meesters heeft gekeerd, beschouwt men hem als dood. Hier is het graf van de vroegere Ombricius, die niet meer is”.

„Is het mogelijk?” zeide Alcyone, bevend van top tot teen en nog bleeker geworden.

„Zie en lees!” sprak Hedonia.

Alcyone boog zich over de woorden, die in de steen gehouwen waren en las:

„Hier ligt OMBRICIUS RUFUS.

*Hij is meer dood dan de andere dooden, want hij
is teruggevallen tot het slechte leven.*

*Zijn lichaam wandelt onder de levenden, maar zijn
ziel is uitgedoofd.*

Leerlingen, beweent hem”.

Weenend zonk Alcyone bij de zuil neer en omarmde die. Na een lange tijd stond zij op en sprak met sombere wilskracht:

„Goed, ik zal die ziel weer ten leven opwekken!”

„Tracht niet het onmogelijke te doen”, smeekte Helvidia.

Maar niets kon de wil van de profetes tegenhouden. Na eenige dagen had zij, geholpen door Helvidia op de plaats van de lijken-urn een klein standbeeld van de gevleugelde Eros met omgekeerde fakkel opgericht, het teeken van de beschermgeest der opstanding, die waakt over de dooden. Alle dagen verscheen zij in de tuin van Isis, om bij het beeld te peinzen, te mediteeren en te bidden. Haar gedachte richtte zich vaak op haar vijandin Hedonia Metella, die zij nimmer had ontmoet, maar dikwijls tijdens de

nacht in de droom zag. Herhaaldelijk verscheen de patricische voor haar geestesoog naakt, in haar wonderlijke schoonheid, met vlamme, strakke oogen, het koninklijk haar gekroond met een diadeem, de armen uitgestrekt. Maar afzichtelijk werd haar lichaam grooter door een groot, grijskleurig vlies, dat bijna zwart was. Dit vlies, dat de armen en beenen als twee vleugels verbond, had aan de uiteinden geweldige nagels tot klauwen, waardoor deze prachtige vrouw een reusachtige vleermuis geleeke of liever een harpij, die gereed stond zich op de profetes te werpen om haar te wurgen en te verscheuren. Maar Alcyone richtte op dit visioen haar wil als een scherp zwaard, zoodat de angstwekkende vorm verbleekte en met een kreet van een wilde vogel verdween. Wat Ombricius betreft, Alcyone zag hem bedrukt en onrustig. Zij koesterde hem met haar liefde als met blanke duivenvleugelen. Maar het was haar onmogelijk zijn beeld vast te houden. Het verdween steeds. Door deze sterke en geconcentreerde overdenkingen, kwam de profetes tot de overtuiging dat zij op haar verwijderde vijandin inwerkte en haar begon te kluisteren.

* * *

Op hetzelfde tijdstip was Hedonia Metella te Pompeji teruggekomen, had haar aanhangers verzameld en begon met overleg de stad voor te bereiden voor de ontvangst van de consul Ombricius Rufus en haar huwelijk met hem. Sinds vele dagen had zij zich teruggetrokken in haar huis te Bajae. Door haar Lybische slaven bewaakt, bracht zij alleen haar nachten door in de kleine tempel van Hecate in de grot van het voorgebergte. Hier was zij gewoon in moeilijke uren te verpoezen om al haar krachten bijeen te zamelen.

De dochter van Metellus naderde het doel van haar verlangens. De zegevierende intocht van Ombricius te Pompeji met het eerbetoont voor een consul, gevolgd door het huwelijk tusschen de